

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **D.T.C.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** (původně: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**), se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 3. 2010 čj. CPR-701-1/ČJ-2010-9CPR-C215,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 3. 2010 čj. CPR-701-1/ČJ-2010-9CPR-C215 a rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, ze dne 1. 12. 2009 čj. CPBR-26659-36/ČJ-2008-61PB-CI se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Brno, Inspektorátem cizinecké policie Brno (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 1.12. 2009 č.j. CPBR-26659-36/ČJ-2008-61PB-CI. Tímto rozhodnutím správní orgán svého stupně zamítl žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87e odst. 1 a § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o

pobytu cizinců).

Žalobkyně v žalobě uvádí, že je babičkou svého vnuka M.T., které mu je 3,5 roku. Má svého vnuka ráda, chce s ním žít, starat se o něj a pomáhat své dceři s jeho výchovou. Rovněž její vnuk má rád svoji babičku, chce s ní žít, je zvyklý na její péči jako všechna ostatní malá vnoučata na celém světě. Žalobkyně se svým vnukem skutečně žije a veškerý výše popsany běžný babičkovský život se svým vnukem opravdu sdílí.

Správní orgán prvního stupně i žalovaný však tvrdí, že podle zákona o pobytu cizinců není vztah žalobkyně k jejímu vnukovi vztahem rodinného příslušníka. Z obsahu ustanovení § 15a odst. 5 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Tato skutečnost pramení z právních aktů mezinárodního charakteru, nikoliv z předpisů cizineckého práva. Ustanovení § 15a odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze vykládat tak, že stanovuje, že rodinný příslušník občana Evropské unie je totožný s pojmem rodinný příslušník občana České republiky. Toto ustanovení uvedené pojmy neztotožňuje, ale pouze pro další aplikaci zákona stanoví, že právní ustanovení, která se vztahují na osoby, které splňují postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie budou aplikována i na rodinného příslušníka občana České republiky. To, že se jedná o odlišné pojmy, plyne například i z ustanovení § 87h odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Svědčí o tom i systematický výklad samotného ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. V prvním odstavci je obecně uvedeno, kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Ve druhém odstavci pak je pojem rodinný příslušník občana Evropské unie definovaný v odstavci prvním za daných podmínek zúžen. Třetí odstavec je výkladovým ustanovením k odstavci prvnímu, resp. písm. d). Ve čtvrtém odstavci je pak rozšířen okruh osob uvedených v odstavci prvním. Stejně tak je tomu i v odstavci pátém. Pokud by pojem rodinného příslušníka Evropské unie a rodinného příslušníka občana České republiky byl obsahově totožný, musel by být totožný i okruh osob, které jsou definovány v odstavci čtvrtém, s osobami, které jsou vymezeny v odstavci prvním. Potom by ovšem i odstavec 4 byl nadbytečný.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě pouze odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobkyně dne 19.12. 2008 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu. Jako účel pobytu v uvedla „§ 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců“. Usnesením ze dne 30.12. 2008 bylo řízení přerušeno a současně byla žalobkyně vyzvána k tomu, aby k žádosti mimo jiné doložila doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Současně byla poučena o tom, že kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, upravuje § 15a zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně následně v průběhu řízení jako doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, doložila čestné prohlášení své dcery T.T.T., že její nezl. syn M.T. se v současné době nachází ve Vietnamu u své babičky, tj. žalobkyně. Současně uvedla v tomto prohlášení, že žalobkyně ve Vietnamu žije s jejím synem ve společné domácnosti a má s ní trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Dále žalobkyně doložila čestné prohlášení své druhé

dcery T.T.T., že její nezl. syn T.T. se v současné době nachází rovněž ve Vietnamu u své babičky, tj. žalobkyně, která se o něj stará a pečuje. Rovněž potvrdila, že je s tímto synem ve společné domácnosti a má s ním trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalobkyně dále navrhl, aby ji správní orgán k prokázání skutečností uvedených v těchto potvrzeních předvolal k výslechu. Žalobkyně dále v průběhu řízení doložila rodné listy svých vnuků, jakož i rodné listy svých dcer a doklady o tom, že její vnuci jsou státními občany České republiky.

Usnesením ze dne 22.7. 2009 správní orgán žalobkyni opětovně vyzval k tomu, aby předložila doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení. V odůvodnění tohoto usnesení správní orgán prvního stupně uvedl, že ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze vykládat pouze tak, že se jedná o vztah druha a družky. Podle názoru správního orgánu prvního stupně nelze vztah mezi žalobkyní a jejími vnuky označit za trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému.

Rozhodnutím ze dne 1.12. 2009 správní orgán prvního stupně žádost zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přes výzvy nedoložila doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že správní orgán vychází ze skutečnosti, že vztah žalobkyně k jejím vnukům není způsobilý pro to, aby byla žalobkyně považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Správní orgán v tomto případě odkazuje na obsah ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a má za to, že tento institut nelze na žalobkyni užít, protože se jedná o institut, který lze vztáhnout pouze na družský poměr. Veden tímto názorem pak správní orgán prvního stupně žalobkyni vyzýval k doložení toho, aby prokázala naplnění tohoto svazku. To ale žalobkyně prokázat nemůže, protože mezi ní a jejími vnuky není družský poměr, ale vztah rodinný. Správní orgán tak vychází z nesprávného výkladu právních předpisů a žalobkyně proto navrhuje, aby žalovaný jako odvolací orgán toto rozhodnutí zrušil.

O odvolání žalobkyně byla rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.3. 2010 č.j. CPR-701-1/ČJ-2010-9CPR-C215, a to tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že spisovým materiálem je prokázáno, že se na žalobkyni vztahuje ustanovení zákona, na jehož základě bylo rozhodnuto o zamítnutí její žádosti. K argumentaci žalobkyně ustanovením § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že toto zákonné ustanovení nelze uplatnit na cizince - rodinného příslušníka občana Evropské unie, pokud je ve vztahu rodinném, což babička k vnukovi je. Proto žádost musí být posuzována podle odst. 1 tohoto zákona. Protože žalobkyně svoji žádost nedoložila požadovaným dokladem ani v odvolacím řízení, žalovaný její odvolání zamítl.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra, resp. s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je

odvolacím orgánem.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Při výkladu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců vyšel Městský soud v Praze z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010 čj. 5 As 6/2010-63 (publikován pod č. 2094/2010 Sb. NSS). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl následující:

„V projednávané věci je zásadní otázkou, zda stěžovatel je či není osobou s obdobným postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel odvozuje toto své postavení od skutečnosti, že tvrdí, že sdílí společnou domácnost s občankou Evropské unie, resp. státní občankou České republiky [viz ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců], (...) Z obsahu správního spisu, který měl zdejší soud k dispozici, v této souvislosti vyplynulo, že stěžovatel v průběhu správního řízení prokazoval tuto skutečnost výhradně čestným prohlášením jmenované, dále navrhoval provedení místního ohledání na sdělené adrese.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovateli nebyl povolen přechodný pobyt na území České republiky, neboť nedoložil skutečnosti rozhodné pro povolení pobytu dle § 15 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na základě zhodnocení předložených dokladů správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro povolení přechodného pobytu, a to z důvodu, že se u něho nejedná o vztah druh-družka, nýbrž o vztah jiný, a to vzdálený příbuzenský (sestřenice-bratranec). Správní orgány věc posuzovaly v intencích ust. § 15 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy zkoumaly, zda lze stěžovatele považovat za osobu mající určitý kvalitativní vztah (naplňující zákonem stanovené znaky) k občanu Evropské unie (sestřenici stěžovatele, která je občankou ČR).

Podle ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Je-li účelem pobytu občana Evropské unie studium, rozumí se rodinným příslušníkem pouze manžel a nezaopatřené dítě (odst. 2 cit. ustanovení).

Podle odst. 3 cit. ustanovení za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který a) se soustavně připravuje na budoucí povolání, b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Zákon o pobytu cizinců dále stanoví v odst. 4: „Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že:

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo

3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Ze spisového materiálu se podává, že stěžovatel nesplňuje kategorii rodinného příslušníka dle odst. 1 cit. zákona, neboť u něho není dán přímý příbuzenský poměr. Tato věc není nadto spornou.

Zákon ve výše citovaném ustanovení (odst. 4) rozšiřuje kategorii rodinných příslušníků, a to i na jiné osoby, např. na ty osoby, které s občanem Evropské unie žily ve státě původu ve společné domácnosti nebo které jsou odkázány na osobní péči občana Evropské unie ze zdravotních důvodů, jakož i na ty, které mají s občanem unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí s ním ve společné domácnosti. Zákonodárce přitom okruh rodinného příslušníka rozšířil v souladu s vymezením tzv. „oprávněných osob“ tak, jak je vymezuje Směrnice v čl. 3.

čl. 3 Směrnice (Oprávněné osoby)

1. Tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují. 2. Aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotčených osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob:

a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně;

b) partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah.

Stěžovateli nelze přisvědčit v jeho interpretaci čl. 3 bod 1 písm. b) Směrnice, potažmo § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Např. z čl. 2 bod 2 Směrnice vyplývá, že za rodinného příslušníka se považuje nejen manžel a manželka, ale také např. partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství. Směrnice tedy konkretizuje dva v úvahu připadající partnerské vztahy, a to vztah manžel-manželka a vztah registrovaného partnerství. Jiný vztah společného soužití těmito vztahům na roveň postaveným v okruhu „primárních rodinných příslušníků“ nevymezuje.

Pro účely Směrnice je vymezen pojem „rodinný příslušník“ v čl. 2 bod 2 následovně:

„Rodinným příslušníkem“ se rozumí:

a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).

Směrnice vymezuje obdobný „partnerský vztah“ dále i v okruhu tzv. „oprávněných osob“ v čl. 3 bod 1. písm. b). Slovo partner přitom Směrnice užívá pro vztah „rodinný“, tudíž jeho obsahem je souhrn vzájemných práv a povinností vyplývajících ze zákona manželům, zejména zákonná vzájemná vyživovací povinnost, existence společné domácnosti; pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese,

ale společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb, apod. (srovn. ust. § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů: domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby).

Stejný obsah pojmu partner je nutno vnímat i v dalším textu Směrnice. Je-li tudíž ve Směrnici dále v čl. 3 užito pojmu partner, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah, nelze pod tento pojem podřadit jakoukoli osobu, resp. jakýkoli vztah, ale pouze takový, který znaky „partnerského“ soužití naplňuje. Předmětná Směrnice 2004/38/ES byla, podobně jako předtím směrnice Rady 64/221/EHS, implementována do českého právního řádu. Jestliže je v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před soudem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského (což je právě případ zákona o pobytu cizinců v kontextu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES), nebo použije přímo předpis evropský, je povinen jej vyložit v intencích evropského předpisu. Tak je nutno postupovat i v případě interpretace ust. § 15 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že z ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze bez dalšího dovozovat, že se musí vždy nutně jednat pouze o vztah druh-družka. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na čl. 37 Směrnice, podle kterého směrnicí nejsou dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou pro jednotlivce příznivější. Nejvyšší správní soud připouští, že ustanovení § 15 odst. 4 písm. b) vnitrostátního předpisu lze interpretovat širěji než čl. 3 bod 1. písm. b) Směrnice.

Uvedené ustanovení cit. zákona nicméně obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně.

Je tedy nutno se zabývat se nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci. Za vztah rodinný však Směrnice, ale ani vnitrostátní předpis, přihlédneme-li nadto i k výše citovanému čl. 37 Směrnice, nepovažuje vztah, který má s občankou Evropské unie, resp. České republiky, stěžovatel v projednávané věci.

Jak již bylo uvedeno výše, za rodinného příslušníka občana Evropské unie se rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec – sestřenice.“

V daném případě správní orgány vycházely z předpokladu, že na žalobkyni jako babičku občana Evropské unie nelze bez dalšího pohlížet na rodinného příslušníka občana

Evropské unie, a to bez ohledu na to, zda s tímto občanem žije nebo nežije ve společné domácnosti. Jak ovšem bylo shora podrobně odůvodněno, takový výklad není v souladu správními předpisy. Správní orgány tedy aplikovaly zákon o pobytu cizinců nesprávným způsobem.

Soud se za této situace nemohl zabývat tím, zda žalobkyně dostatečným způsobem doložila skutečnost, že se svými vnuky žije ve společné domácnosti, neboť ani správní orgány – vedeny nesprávným výkladem právních předpisů – se touto otázkou nezabývaly. Žalobkyni za této situace nelze důvodně vytýkat, že tuto skutečnost dostatečně nedoložila, neboť z poučení, kterého se jí dostalo ze strany správního orgánu prvního stupně, jednoznačně vyplývalo, že by snaha o doložení této skutečnosti byla zcela bezpředmětná. Pokud totiž správní orgán prvního stupně vycházel z (nesprávného) předpokladu, že žalobkyně nemůže za žádných okolností být rodinným příslušníkem svých vnuků – občanů EU, je zřejmé, že ani případné prokázání sdílení společné domácnosti by nemohlo rozhodnutí správních orgánů (při jimi zastávaném nesprávném výkladu právních předpisů) zvrátit. Otázkou sdílení společné domácnosti se tak budou správní orgány zabývat v dalším řízení.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, již je advokát žalobkyně plátcem, ve výši 960 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 18. května 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.

předsedkyně senátu